

Socialisme en de erfenis van de Sovjet-Unie.

www.MinisterieVanPropaganda.org

Het is in 2017 precies honderd jaar geleden dat de grootste mondiale gebeurtenis van de 20ste eeuw plaatsvond: de Russische revolutie van 1917 die het begin vormde van de Sovjet Unie. Het was de eerste socialistische regering in de wereld.

Karl Marx en Friedrich Engels schreven in 1848: "Een spook waart door Europa – het spook van het communisme." Dat spook van het communisme was een enorme bedreiging voor de Europese burgerij in het midden van de negentiende eeuw. Maar het was nog niets in vergelijking met het door de imperialistische machten en de oude heersende klassen geregisseerde hysterie tegen de werkelijk bestaande Sovjet-Unie in de 20e eeuw.

De overwinning van de Russische Revolutie veranderde de presentatie van het communisme van een idee of ideologie in een reëel bestaand socialisme.

Het was een bewuste poging om een maatschappij te bouwen gebaseerd op de belangen en behoeften van de werkende klasse.

De binnenlandse programma's, de ingrijpende reorganisatie van het staatsrecht en het revolutionaire buitenlands beleid van de nieuwe Sovjet-staat, had een enorme aantrekkingskracht en verspreidde zich naar bijna elke uithoek van de wereld.

Miljoenen mensen werden aangetrokken door de nieuwe politieke werkelijkheid en de communistische beweging als idee van de (politieke) macht van de werknemers.

In de Westerse gekoloniseerde wereld, had de Sovjet-boodschap van zelfbeschikking en vrijheid een positieve uitwerking. Veel jonge mensen werden actief in nieuw opgerichte communistische partijen. Van China tot Vietnam van Zuid-Afrika tot Angola; de vlag van het Sovjet-communisme werd niet alleen synoniem met het (wereld)socialisme, maar ook naar het streven naar nationale onafhankelijkheid.

Naarmate de invloed van het communisme in de 20ste eeuw toeneemt, doet de kapitalistische wereld er alles aan om het communisme in diskrediet te brengen. De kapitalistische media, deburgerlijke politici, de universiteiten en vooral de NATO sluiten verdragen en overeenkomsten om de toenemende invloed van de Sovjet Unie tegen te gaan.

Het groeiend aantal communistische landen breidt zich verder uit in Oost-Europa, China, Noord-Korea, Vietnam en Cuba. Daarnaast is er een groeiend aantal revolutionaire regeringen in Afrika die ook de weg van het socialisme bewandelen.

Het communisme is onlosmakelijk verbonden met het "socialistische blok", waarbij de Sovjet Unie wordt gezien als de eerste, de grootste en krachtigste socialistische macht. Het

gevolg hiervan is dat het Westen de Sovjet-Unie beschouwt als de leider van de socialistische gemeenschap.

Politiek, ideologie en staatsmacht:

Dat de ideologie van Karl Marx zich in de SU manifesteert in een reëel bestaand socialisme en dat steeds meer landen gaan behoren tot het blok van de socialistische landen, heeft niet alleen voordelen maar ook nadelen. Alle tegenslagen, zwaktes en tekortkomingen, worden geïdentificeerd als negatieve aspecten van het communisme.

Dat socialistische revoluties juist plaats vinden in arme landen, en niet in de rijke imperialistische landen, geeft de kapitalistische propaganda-machine kant-en-klare munitie om de aanvallen tegen het socialisme in te zetten. De anticommunistische tendens zou volgens de kapitalistische media kunnen wijzen op de relatieve welvaart in de imperialistische landen. Socialisme of communisme is niets anders dan de gelijkheid van armoede voor de gewone mensen, terwijl 'ambtenaren' en 'bureaucraten' genieten van privileges op basis van hun associatie met de regerende communistische partij.

Deze anticommunistische propaganda, zorgt ervoor dat er een onjuist beeld geschapen wordt van de reële sociale en economische prestaties die door de Sovjet-Unie, China of Cuba zijn behaald.

Nergens wordt vermeld dat elke Sovjet-werknemer een wettelijk recht heeft op een baan, gratis gezondheidszorg en gratis kinderopvang. Huur maakt een klein deel van het inkomen uit. Iedere werknemer heeft gegarandeerd een maand betaalde vakantie.

De kapitalistische propaganda benadrukt dat de VS rijk en welvarend is en dat gewone werknemers toegang hebben tot allerlei goederen en diensten, die niet toegankelijk zouden zijn voor de werknemers in de Sovjet-Unie.

Toen de Sovjet-Unie in 1991 ophield te bestaan, legde de kapitalistische propaganda de nadruk op een thema: de ineenstorting van de Sovjet-Unie betekende het einde van het communisme. De droom van de werkende mensen was voor altijd overwonnen.

"Het einde van de geschiedenis," was de titel van een bestseller uit 1992 geschreven Francis Fukuyama. Het thema van het boek was dat de heerschappij van een klasse van miljardairs (hetkapitalisme) de natuurlijke leiding heeft over de samenleving. Het is onmogelijk om aan deze natuurlijke wetmatigheid een einde te maken.

De Sovjet-Unie is niet omvergeworpen door een buitenlandse militaire interventie. Evenmin door een opstand van ontevreden werknemers, zoals Rusland tijdens de revolutie van

oktober 1917.

Negen maanden voor de ontbinding van de Sovjet-Unie, werd tijdens de verkiezingen van maart 1991 een referendum gehouden waar 77 procent van de bevolking voor het behoud van de Sovjet-Unie had gestemd. Het resultaat van het referendum werd genegeerd. In december 1991 begon het proces om de Sovjet-Unie te ontbinden.

Daarbij werd allereerst de macht van de Communistische Partij beperkt. Daarna startte de ontmanteling van de Sovjet Unie door de verkoop en plundering van overheidsbedrijven, fabrieken, vastgoed, olie, gas en mijnbouw en collectief bezit zoals landbouwgronden en boerderijen.

Het bezit van het collectief (de maatschappij) werd voor het overgrote deel overgedragen aan een nieuwe klasse van private kapitalisten die al snel berucht werden om hun weelde, decadentie en diefstal. De wettelijke sociale status van de arbeidersklasse werd verminderd en de levensstandaard van bijna alle werknemers ging drastisch omlaag.

Het verlies van de werkgelegenheid en de toegang tot medische zorg in combinatie met de daarmee gepaard gaande sociale problemen en demoralisatie heeft desastreuze gevolgen gehad. Op 11 maart 1998, meldt een artikel in het tijdschrift van de American Medical Association een daling van de levensverwachting voor Russische mannen van 63,8 jaar in 1990 naar 57,7 jaar in 1994.

De bevolking van Rusland is daadwerkelijk met meer dan 500.000 gedaald in de eerste acht maanden van 2000. Dat is de grootste daling ooit in vreedstijd.

Ondertussen bleef de Amerikaanse propaganda verkondigen dat democratie en vrijheid eindelijk naar Rusland waren gekomen.

Een revolutie als geen ander:

De Russische revolutie was de eerste geslaagde revolutie van de werkende klasse, een klasse zonder eigendom en politieke invloed. Deze werkende klasse pakte de macht en behield deze.

Alle voorgaande revoluties in de geschiedenis hadden de sociale en politieke macht overgedragen van de ene elitaire klasse naar de andere.

De Franse revolutie van 1789-1793 had de macht overgedragen van de monarchie, de feodale landadel en de aristocratie, naar de Franse bourgeoisie. Hoewel de werkende klasse een voorhoede vormde tijdens deze revolutie, veranderde er niets in het eigendom van de productiemiddelen. Het feodale mechanisme van uitbuiting op basis van lijfeigenschap

verdween weliswaar, maar werd vervangen door een nieuw systeem van uitbuiting gebaseerd op loonarbeid en loonslavernij.

De revolutie van oktober 1917 verschilde totaal van eerdere revoluties. De sociale doelstellingen van deze revolutie gingen expliciet over de positie van de arbeidersklasse en het eigendom van de productiemiddelen. De doelstellingen van eerdere revoluties werden gemaskeerd en ontdaan van hun klasse karakter. Er werden brede slogans gehanteerd zoals: vrijheid en gelijkheid "voor iedereen." De Russische revolutie, daarentegen was uitdrukkelijk gericht op het elimineren van alle uitbuiting van de arbeidersklasse en het bereiken van een maatschappij zonder klassen. Het uiteindelijke doel was om de politieke en sociale suprematie van de arbeidersklasse over hun vroegere uitbuiters te bewerkstelligen. De burgerlijke slogan van "vrijheid en rechtvaardigheid voor iedereen" tijdens de Franse revolutie werd beschouwd als het ontkennen van de ware doelstelling van de rijke en bevoorrechte eigenaren van privé-eigendom die de samenleving hadden gedomineerd. De Russische revolutie was gebaseerd op het vormen van sovjets, zogenaamde raden van arbeiders. Na de Russische revolutie vormden deze sovjets of arbeidersraden het fundament van de overheid. De eerste Grondwet (van 10 juli 1918) werd vastgesteld door het Congres van de Sovjets. De Grondwet beschreef het doel van de nieuwe samenleving: "het verwerpen van alle menselijke uitbuiting en het afschaffen van een samenleving gebaseerd op klassen.

Dit kon worden bereikt door het onderdrukken van kapitalistische sentimenten en het realiseren van de socialistische organisatie van de samenleving. Daarvoor was het noodzakelijk dat de werkende massa's de suprematie hadden over de uitbuiters en de controle over de industrie.

Geen van de zegevierende revolutionaire burgerlijke regeringen uit het verleden, zelfs in hun meest revolutionaire vorm, hadden dit fundamentele doel vastgelegd in de grondwet.

Daarnaast was het anticiperen op de weerstand van de omvergeworpen uitbuiters van groot belang. Deze weerstand werd immers groter na de revolutie en werd bovendien gesteund door imperialistische regeringen.

De nieuwe grondwet verklaard dat, "Om de suprematie van de werkende massa's te beveiligen en te beschermen tegen elke mogelijkheid van het herstel van de macht van de uitbuiters, de arbeidende bevolking bewapend moest worden. Dat deze clausule noodzakelijk was bleek enkele maanden later. Toen werd Rusland geconfronteerd met een

bloedige burgeroorlog. Veertien imperialistische legers, waaronder die van de Verenigde Staten en Groot-Brittannië, vielen Rusland tussen 1918 en 1920 aan, waarbij drie miljoen mensen werden gedood.

Tot verbazing van iedereen hield de nieuwe arbeiderspartij stand en overleefde de revolutie de aanval. Een groot deel van de politiek bewuste communistische arbeidersklasse van Rusland stierf als vrijwilliger in de burgeroorlog voor de nieuwe sociale orde. Tegen het einde van de burgeroorlog waren er veel doden te betreuren. Steden en dorpen werden gedecimeerd door hongersnood en ziekte. De fabrieken hadden vrijwel geen grondstoffen meer. Het gevolg was dat het stedelijk proletariaat terugkeerde naar het platteland op zoek naar voedsel.

Om de productie te stimuleren besloot Lenin, onder "toezicht" van de Sovjetstaat, tijdelijk terug te keren naar de oude kapitalistische productiewijzen en gebruik te maken van de bestaande infrastructuur. Uiteraard ging deze zogenaamde Nieuwe Economische Politiek gepaard met een groot aantal risico's. Door terug te keren naar de kapitalistische productiemethoden werden de klassentegenstellingen met name op het platteland gestimuleerd. Toen in 1928 het economisch herstel in zette hervatte de Sovjet regering in een hoog tempo de socialisatie van fabrieken in de steden en landbouwbedrijven op het platteland.

Ondanks de economische sancties en de blokkades door imperialistische mogendheden, groeide de Sovjet Unie uit tot de tweede grootste economie ter wereld. Het oude Rusland van de tsaren, het lijfeigenschap en privaat eigendom van de productiemiddelen, transformeerde met behulp van een socialistische centrale economische planning tot een modern land. In 1957 leidde dat tot het eerste ruimtevaartuig dat in een baan om de aarde werd gebracht.

De bevolking van de Sovjet Unie behoorde tot de best opgeleide in de wereld.

In een vrij korte tijd werd door socialistische productiemethoden een welvaartsniveau bereikt waar het kapitalistische Europa eeuwen over had gedaan.

Voor de meest onderontwikkelde Sovjetrepublieken in met name Centraal-Azië en de Kaukasus, was het tempo van de economische en sociale ontwikkeling zelfs sneller dan elders in de unie. Het beleid van voorrang in combinatie met actieprogramma's was daar debet aan.

In 1940 probeerde Hitler opnieuw het kapitalisme aan de Sovjet Unie op te leggen. Het

ongekende militaire geweld en het verslaan van het nazi fascisme kostte 37 miljoen Russen het leven.

De Sovjet Unie bleef zich na de Tweede Wereldoorlog positief ontwikkelen.

De Koude Oorlog met de Verenigde Staten en de NATO onttrok aan de civiele economie ondraaglijk veel financiële middelen. Ondanks deze tegenslagen en de non-stop financiële aderlating ten gevolge van de wapenwedloop, bleef de Sovjet-economie met behulp van de socialistische economische methodes groeien.

Gorbatsjov en de val van de Sovjet-Unie:

De uiteindelijke val van de Sovjet-Unie werd niet veroorzaakt door een economische catastrofe. Hoewel de groei van de economie in de jaren zeventig van de vorige eeuw van de Sovjet Unie terugliep, leidde de high-tech revolutie van de industriële samenlevingen in West-Europa en de Verenigde Staten tot een structureel probleem voor het economische systeem in de Sovjet Unie. De wijdverspreide ontwikkeling van de nieuwste technologieën in computers en elektronica in de industriële productie in de westerse kapitalistische landen veroorzaakte een krimp van de productie en een aantasting van de werkgelegenheid van de beroepsbevolking. Miljoenen (industriële) werknemers in de kapitalistische samenlevingen verloren hun baan.

In de Sovjet-Unie was het hebben van een baan een grondwettelijk recht, waardoor de overheid de werknemers niet mocht beroven van de gegarandeerde werkgelegenheid.

Daarnaast was er sprake van een anticommunistische economische blokkade, die er voor zorgde dat overdracht en uitwisseling van belangrijke technologie werd voorkomen.

De economische hervormingen van Gorbatsjov, die bekend stonden als "perestrojka", waren bedoeld als een manier om concurrentie op de markt toe te laten waarmee de verplichtingen van de Sovjet regering jegens de arbeidersklasse drastisch zou worden beperkt of beëindigd.

Marktwerking, in plaats van de vastgelegde wettelijke rechten van de arbeidersklasse, zouden de arbeidsverhoudingen in het vervolg moeten bepalen. De socialistische eigendomsverhouding zouden volgens Gorbatsjov doorbroken moeten worden om de Sovjet Unie acceptabel te maken voor de kapitalistische wereld.

Gorbatsjov en de Sovjet-hervormers waren ervan overtuigd dat door het beëindigen van de Koude Oorlog en de liquidatie van de gecentraliseerde economische planning de Sovjet Unie geaccepteerd zou worden door de mondiale (kapitalistische) economie.

Daarmee kwamen er krachten in beweging die binnen en buiten de Communistische Partij voorstander waren van een volledig burgerlijk en pro-imperialistisch beleid. Deze krachten werden zo sterk dat de collectieve eigendom van de bedrijven en fabrieken ter discussie kwam te staan, met uiteindelijk gevolg dat er een einde kwam aan de Sovjet-Unie.

Na de Russische revolutie van 1917 werd de kapitalistische economie, die gebaseerd was op privé eigendom, omgevormd naar een socialistische economie die gebaseerd was op publiek eigendom.

Door het verdwijnen van de Sovjet-Unie is de klassenstrijd niet verdwenen, maar heeft het nieuwe vormen aangenomen.

De kapitalistische propaganda, die wordt aangevoerd door de neoliberale media, schildert het hoogtepunt van de 20ste eeuw af als het "einde van het communisme." en waarschuwen permanent voor de gevaren van het socialisme. De neoliberale media onderhouden het antisocialistische sentiment. Dat komt tot uitdrukking in de berichtgeving over het verleden van de Sovjet-Unie en de voormalige socialistische landen van Oost-Europa, maar ook in de berichtgeving over het heden. Hedendaagse socialistische landen, zoals Cuba en Venezuela, worden afgeschilderd als ondemocratisch en armoedig.

Aanhangers van de werknemersklasse en diegenen die verlangen naar echte gelijkheid zullen de Sovjet-Unie niet herinneren als het einde van het communisme, maar als het eerste grote socialistische experiment.

Toekomstige generaties zullen geconfronteerd worden met de kapitalistische excessen van werkloosheid en armoede. De drang om het kapitalistische systeem te vervangen door een rationeel systeem dat de productiemiddelen eerlijke verdeelt over de gehele bevolking zal blijven bestaan.

Bronnen:

1. 1918 Grondwet van de Russische Socialistische Federatieve Sovjetrepubliek, hoofdstuk 2, artikel 3.
2. 1918 Grondwet, hoofdstuk 2, artikel 3, punt c.
3. 1918 Grondwet, hoofdstuk 2, artikel 3, punt g.